

Następnie Przewodniczący odczytał przyczynek do Ludoznawstwa p. t. „Owczarz w Luborzycy“, opisujący zdarzenie prawdziwe jak wieśniak pewien z pod Wieliczki chłdził do niego po lekarstwa na chorobę ojca.

Nad odczytem tym wywiązała się żywa dyskusya, w której podnoszono, że :

1. nauka szkoły ludowej nie osłabia wiary w czary,
2. lud nasz wierzy, iż znachorzy, owczarze i czarownicy, czerpią wiedzę swoją od czarta,
3. kościół katolicki nie zaprzecza istnienia czarów i czarowników, a księża przytaczając odnośne przykłady z pisma św., starają się w kazaniach wykazać wielkość grzechu tych, którzy z czartem trzymają.

Na tem posiedzenie zakończono.

Siódme posiedzenie Wydziału Towarzystwa ludoznawczego odbyło się w dniu 31. grudnia 1898 r. o godzinie 11-tej przed południem w Wieliczce pod przewodnictwem Seweryna Udziela.

Obecni Pp. Maksymilian Guńkiewicz, Władysław Koch, Marcin Rembacz i Bolesław Tync.

Odczytano i przyjęto protokół z posiedzenia członków Wydziału Towarzystwa w dniu 27. listopada 1898 r.

Przewodniczący odczytał zajmującą pracę o „Zapadłych miastach, kościołach, dzwonach i karczmach“. W pracy tej zestawione było 15 podań miejscowych z powiatu wielickiego i podgórskiego, które prelegent porównał z podaniami bibliuemi o Sodomie i Gomorze i greckimi o zapadlem mieście Salmonusa syna Eola, wyprowadzając wniosek, że podania te należą do cyklu najstarszych mitów ludzkości.

Na tem posiedzenie zakończono.

Marcin Rembacz
Sekretarz.

Seweryn Udziela
Prezes.

V) Wykaz darów na rzecz Towarzystwa.

I. Do biblioteki ofiarowali :

1. Ces. ros. geogr. Towarzystwo, Oddział Troickosaw.-kiacht. : Kratkij obzor diejatelnosti Obszczestwa za pierwyj period jego suszczestwowania, 1894—1897. Moskwa 1898.
2. Jan Witort dzieło swe: Zarysy prawa pierwotnego. Warszawa 1899.
3. Dr. J. Polivka pracę swą: Magiosnikút i negoviját učenik. Sofia 1898.
4. Tenże: Nachträge zur Polyphemsage. Freiburg i. B. 1898.
5. Tenże: Rozprawy filologiccké věnované Janu Gebauerovi. Praha 1898.
6. Tad. Kudelka swą rozprawę: Nasze Kólka rolnicze. Kraków 1899.
7. Dr. Čeněk Zibrť swą pracę: Literatura kulturně-historická a ethnografická, 1897—1898. I. Praha 1898.
8. Oberlehrer Knoop, Rogoźno: Rogasener Familienblatt, roczn. 1898.
9. Král. Česká Společnost náuk: Výroční zpráva za rok 1897.
10. Anthropologische Gesellschaft w Wiedniu swój organ: Mittheilungen, t. 25., 26., 27.

2. Do muzeum ofiarowali:

1. R. Bołsunowski, Kijów: 123 plomb z Drohiczyzna ze znakami świąt, pomiędzy którymi są także znaki runiczne z w. XIV.

2. Tad. Pini, naucz. II. gimn., Lwów: 1 tłuczek mosiężny na orzechy, pierścionek zaręczynowy mosiężny, wyroby bucułskie z Żabiego
3. Tenże: dwie monety chińskie.

VI) Spis nowych członków.

375. Czytelnia akad. im. A. Mickiewicza, Kraków.
376. Dubówna Olga, st. naucz., Buczacz.
377. Duchowicz Bronisław, sł. fil., Lwów.
378. Filińska Kazimiera, naucz., Buczacz.
379. Jakóbiec Jan, sł. fil., Kraków.
380. Keffermüller Józef, dyrektor szk. żeńsk., Buczacz.
381. Kikiewiczowa Marya, naucz., Buczacz.
382. Kochanowski Cyryl, c. k. lustrator lasów państw., Lwów.
383. Łukasiewicz Jan, sł. fil., Lwów.
384. Maliński Stefan, właśc. ziem., gub. Kowieńska
385. Maresch Stan., sł. praw, Lwów.
386. Minticz Jan, st. naucz., Buczacz.
387. Pająk Aleksander, dyrektor szk. m. św. Floryana, Kraków.
388. Poremski Gustaw, sł. fil., Kraków.
389. Pręgowski Piotr, sł. med, Lwów.
390. Semkowicz Władysław. sł. praw, Lwów.
391. Sikora Wincenty, sł. fil., Kraków.
392. Służkiewicz Wład., radca ewid. katastr., Lwów.
393. Stopka Andrzej, sł. fil., Kraków.
394. Wolny Władysław, sł. fil., Kraków.
395. Wroński Marcin, Lwów.
396. Zabielski Stan., sł. praw, Lwów.
397. Zaucha Jan, sł. praw., Kraków

Odpowiedź p. L. Młynkowi.

W tomie IV., zeszyt 3. na str. 329—335 „Ludu“ wydrukowaną została recenzja p. L. Młynka o mojej pracy p. t.: „Lud Nadrabski“, która zmusza mię do niniejszej odpowiedzi. — Co się tyczy mojej „nieporadności w uporządkowaniu dzieła“, to zarzut ten jako nazbyt elastyczny, pozostawiam bez odpowiedzi, tembardziej, że porządek zalecony przez kogo innego a więc w tym wypadku przez p. Recenzenta, mógłby również niezadowolnić innych.

Nie powiedziałem nigdzie, ani też nie dałem powodu do takiego rozumienia, że lud nadrabski jest „wyjątkowym ludem“, bo takim nie jest; jasną jest atoli rzeczą, że wyrażając się o charakterze jakiejś znaczniejszej grupy etnicznej, niepodobna jej nazwać wogóle złą, gdy w tej grupie najmniej 80% jest takich ludzi, którym nie wiele w życiu zarzuciłoby można. Twierdzenia moje oparte są na statystycznych niemal zestawieniach przestępstw, wykroczeń i wad Nadrabian, które wypełniają cały rozdział III. (57 stronie druku) „moich Zwyczajów i pojęć prawnych ludu nadrabskiego“. Co się tyczy moich „domysłów“ w rozdziale: „Podania historyczne“, które według zdania p. recenzenta nie mają najmniejszej racji, to muszę skon-